

карването на желѣзницата. Имаше нѣколко сблъсквания, нѣколко работника бѣха убити. Индийцитѣ одраха кожата имъ, главитѣ имъ, а коситѣ имъ носѣха като трофеи.

Можете да си представите, каква тревога повдигнаха въ цѣлата ни околностъ тѣзи варварства! Индийцитѣ, като видѣха, че въ открита борба бѣлитѣ ги побеждаватъ, прибѣгнаха къмъ по жестокъ и коваренъ начинъ за водене война. Тѣ не нападаха вече открито, а само ноще се примѣкваша до нѣкоя усамотена кжща, ограбваша я и я подпалваша, убиваха хората, прогонваша добитѣка. Преселниците, разбира се, не дрѣмѣха и се защищаваха съ всички сили, но не имъ достигаше мъжество да се съединятъ и да нападнатъ индийцитѣ, за да ги заставятъ да се махнатъ.

При такова положение на работитѣ, училището въ Уалласъ-Сити, не ще и дума, че съвсемъ опустѣ. Момчетата стояха въ кжщитѣ си, за да могатъ да бранятъ домашнитѣ си и себе си въ случай на нужда. Тѣ знаяха, че индийцитѣ се не церемонятъ съ никого, че съ еднакво удоволствие дератъ кожата на мъже, жени и деца.

Ние живѣяхме въ постояненъ страхъ дене и ноще; всѣки отъ насъ държеше подъ ржка оржие — пушка или револверъ; всѣки отъ малкъ до голѣмъ бѣ готовъ да се защитава.

Благодарение на всички тѣзи предпазливости червенокожитѣ се посплашиха. Нѣколко дни нищо се не чу за тѣхъ и започнахме да се надѣваме, че сж загубили надежда за победа и сж се отдалечили отъ нашата мѣстностъ.

Общата тревога малко по-малко изчезна, макаръ че хора, които познаваха добре привычитѣ на червенокожитѣ, съветваха да се не довѣряваме твърде